

SINCER ȘI DREPT

Să deschidem Bibliile la Iosua 24.13-14:

„V-am dat o țară pe care n-o munciserăți, cetăți pe care nu le zidiserăți, dar pe care le locuiți, vii și măslini pe care nu-i sădiserăți, dar care vă slujesc ca hrană.”

Acum, temeți-vă de Domnul și slujiți-l cu scumpătate și credincioșie. Depărtați dumnezeii cărora le-au slujit părinții voștri dincolo de râu și în Egipt și slujiți Domnului.”

Aș vrea să ne concentrăm pe cuvintele spuse de Domnul la începutul versetului 14:

„Acum, temeți-vă de Domnul și slujiți-l cu scumpătate și credincioșie (în limba engleză scrie: „Acum, temeți-vă de Domnul și slujiți-l cu sinceritate și credincioșie”).

Să ne plecăm capetele și să cerem binecuvântarea Domnului.

Subiectul la care aș vrea să ne oprim în seara aceasta este **„Sincer și drept”**. Am câteva lucruri pe care aș vrea să le împărtășesc cu voi, este un gând simplu, ceva ce a fost ca o povară pe inima mea de o săptămână încoace. Cât timp am fost plecat, am avut părtășie cu fratele Rashan, și cu ceilalți frați, însă fratele Rashan a predicat un mesaj foarte

provocator. Este ceva de care avem nevoie, fiindcă trebuie să fim provocați, pentru că niciodată nu am fost capabili să scăpăm pe deplin de condiția noastră umană. Natura noastră este cea a unui scaiet, care este predispus să se supună influențelor din jurul său. Astfel, uneori este bine să fii scuturat și trezit ca să nu se instaleze amorțeala, ca să nu devenim somnoroși și să uităm lucrurile pe care Dumnezeu ne-a spus să le facem, la ce ne-a chemat El și cine suntem noi.

Eu am cugetat la aceste lucruri și vreau să împărtășesc cu voi câteva gânduri pe care le am cu privire la acest subiect. Pentru aceasta, aș vrea să citesc câteva citate din mesajul **Dumnezeu ascunzându-Se și descoperindu-Se în simplitate** și din mesajul **A încerca să-I faci o slujbă lui Dumnezeu fără voia Sa**.

În mesajul **Dumnezeu ascuns în simplitate**, profetul a spus:

„Prin ce aduce Dumnezeu izbăvirea? Prin credința în Cuvântul Său.”

De multe ori, noi căutăm izbânda... Deși nu acesta este subiectul meu, ceea ce tocmai am citit m-a lovit exact în mușchii credinței. Noi căutăm izbăvirea sau strigăm spre El să fim izbăviți, dar izbăvirea vine numai prin credința în Cuvântul Său. Amin! Izbăvirea nu vine neapărat printr-o rugăciune arzătoare. Noi credem că dacă nu ne rugăm nu vom avea izbândă, dar nu rugăciunea ne aduce izbăvirea, ci credința, credința în Cuvânt.

Așadar, noi ne rugăm cu ardoare când prindem o descoperire din Cuvânt știind ce ne spune El, apoi stăm pe credință și venim înaintea Lui să cerem făgăduința care se află în

Cuvânt pentru noi, deoarece știm că avem un drept asupra ei. Nu o rugăciune fără țință, nu o rugăciune lungă, nu o rugăciune cu glas tare, ci o rugăciune arzătoare, sinceră, rugăciunea credinței în Cuvânt pentru că noi știm ce spune Cuvântul, știm cine suntem, ce drepturi avem pentru că am ajuns la dreptul de răscumpărare; aceasta este plinătatea răscumpărării. Când a deschis Cartea, El a dovedit că drepturile de răscumpărare sunt aici. Așadar, noi nu așteptăm drepturile

de răscumpărare, ele sunt aici, și nu trebuie decât să întindem mâna și să cerem ce este deja al nostru. Amin! Dacă voi aveți nevoie de izbăvire sau de ceva astăzi, izbăvirea vine prin credința în Cuvânt, credința vine prin auzire, iar auzirea prin Cuvântul lui Dumnezeu. Totul se bazează pe Cuvânt. Aleluia!

„Prin

ce aduce Dumnezeu izbăvirea? Prin credința în Cuvântul Său. Întotdeauna a fost așa... Dacă am avea timp, am putea arunca o privire. (Mai avem douăzeci și ceva de minute). Am putea arunca o privire la Cain și Abel, cum Cain a încercat să-L mulțumească pe Dumnezeu prin frumusețe. Într-un alt fel, oamenii cred că Îl mulțumesc pe Dumnezeu prin biserici mari, frumoase, prin preoți cu haine preotești și coruri îmbrăcate frumos sau prin tot ceea ce îmbracă ei.

Puteți

vedea de unde provine? Cain a încercat același lucru și l-a zidit un altar. Fără îndoială, l-a făcut frumos, a fost sincer și s-a închinat.”

Fratele Branham ne-a spus că el l-a iubit pe Dumnezeu și a vrut să-l aducă închinare. Cain nu a vrut să se închine unui dumnezeu fals, ci Dumnezeului adevărat.

„El

și-a zis: „Cât timp sunt sincer, nu există nicio diferență”. Există o diferență, pentru că poți fi sincer, dar greșit.”

Aici, Fratele Branham ne-a spus că „*Poți fi sincer, dar greșit*”, de aceea este atât de important să ne închinăm în „Sinceritate și Adevăr”. Sinceritatea fără adevăr nu este de-ajuns, de aceea trebuie să fim sinceri având și Adevărul.

Aceasta este și ceea ce i-a spus Iosua poporului: *Acum, temeți-vă de Domnul și slujiți-l cu sinceritate și credincioșie.*”

„*Poți fi sincer, dar greșit*”. Noi am auzit această afirmație, însă ceea ce este de reținut este că putem fi sinceri, dar greșiți.

Frater Branham a spus următoarele în mesajul „**A încerca să faci o slujbă lui Dumnezeu fără voia Sa**”:

„*Acum fiți atenți. Un credincios sincer care vine astăzi la Hristos, dorește să vină cu toată inima sa, dar este ucis spiritual în același fel.*”

În **A încerca să faci o slujbă lui Dumnezeu fără voia Sa**, fratele Branham vorbește despre David care a dorit să ducă Chivotul legământului la Ierusalim, dar nu a făcut-o pe calea rânduită de Dumnezeu, ci într-un alt fel. El s-a sfătuit cu cine nu trebuia, cu căpeteniile sutelor și a miilor din popor, și au pus Chivotul într-un car tras de boi. Fiind în pericol să cadă, Uza și-a întins mâna și l-a sprijinit, dar a fost lovit cu moartea. La aceasta face referire aici fratele Branham.

„Acum

fiți atenți. Un credincios sincer care vine astăzi la Hristos, dorește să vină cu toată inima sa, dar este ucis spiritual în același fel.”

El este sincer, la fel ca Uza care, fiind sincer, nu a vrut ca Chivotul să cadă jos. Pentru că toată lucrarea a fost greșită, Uza a fost lovit cu moartea, cu toată sinceritatea sa.

„Mulți

oameni sinceri merg la biserica catolică dorind să devină creștini; mulți merg la metodiști, bapțiști, la Biserica lui Hristos și chiar la penticostali, dorind să devină creștini. Se pun mâinile peste ei și ei se unesc cu cei de acolo.

Mulți

oameni sinceri se alătură unei organizații, unui grup sau unui cult și mor acolo duhovnicește.”

Mai jos el continuă și spune:

„Oamenii

aceia sunt sinceri”. Auzim atât de mult: „Ei sunt atât de sinceri”. Aceasta nu înseamnă nimic.”

Aici, fratele Branham nu a spus că nouă nu trebuie să ne pese de sinceritate, nu aceasta a spus pentru că mai jos, în cadrul acestui mesaj, el spune: *„Eu cred că dacă cineva este sincer cu adevărat, Dumnezeu îl va conduce la Adevăr”*. Ceea ce a spus de fapt aici, este că singură sinceritatea nu este de ajuns, noi trebuie să ne închinăm în sinceritate și în Adevăr. Amin!

„Martorii

lui IeHoVaH, Adventiștii de ziua a șaptea și toate aceste culte, vin aici pe străzi și fac lucruri pe care niciunul dintre noi nu le-am face.

(...) David a crezut

că procedează corect. El era sincer. Preoții aceia credeau că procedează corect. Ei erau sinceri, dar nu l-au întrebat pe Domnul în această problemă. Cum a fost posibil să facă una ca aceasta? Poate au spus: „Ne-am rugat destul”. Dar nu acela a fost felul lui Dumnezeu de a proceda. El a făgăduit că nu va face nimic până când nu va descoperi mai întâi slujitorilor Săi, prorocii, iar printre ei se afla Natan, dar nu l-au consultat deloc.”

Ce ne spune aici fratele Branham? Deși David a fost sincer, deși Uza a fost sincer, aceasta nu a fost suficient, pentru că ei trebuiau să știe Adevărul și să vină pe calea rânduită mai dinainte de Dumnezeu. Cum puteau să cunoască aceasta? Dumnezeu trebuia să-i dezvăluie unui profet felul în care dorea El să fie făcute lucrurile, iar acel profet i-ar fi dus exact la Cuvânt și le-ar fi spus că trebuia să aducă Chivotul înăuntru pe umerii leviților.

Așadar, noi trebuie să privim la profet pentru că el ne va îndrepta întotdeauna spre Cuvânt. Este o continuitate spre Cuvânt, iar cel care trebuie consultat întotdeauna este profetul care este prezent, care este acolo pentru acea zi. Astăzi, nouă ne-a fost dat un profet, am avut o slujbă profetică care ne-a dus înapoi la Cuvânt, arătându-ne calea corectă de a aduce închinare, calea corectă de a face aceste lucruri, iar dacă suntem sinceri, trebuie să ne închinăm întotdeauna în sinceritate și Adevăr. Așadar, trebuie să fim sinceri, dar de asemenea, trebuie să recunoaștem că astăzi a existat un profet și să primim felul în care ne-a spus profetul să facem aceste lucruri. Amin!

Dacă avem un profet, avem ceva măreț. Ne-a fost dată slujba unui profet, ne-au fost date cărți și casete, avem ceva minunat, așa că nu trebuie să murim în sinceritatea noastră, nu trebuie să fim uciși duhovnicește

În sinceritatea noastră, nu mai există o taină despre cum trebuie să-L slujim pe Dumnezeu, fiindcă ne-a fost spus care este Locul ales de El pentru închinare. El ne-a spus unde este poarta unde a ales să-Şi pună Numele, ne-a spus toate aceste lucruri, iar noi trebuie doar să primim ceea ce ne-a spus profetul, pentru că dacă facem aceasta, nu vom mai fi sinceri, dar greşiţi. Mulţumim lui Dumnezeu.

Să mergem la 1 Corinteni 5.7-8:

„Măturaţi aluatul cel vechi, ca să fiţi o plămădeală nouă, cum şi sunteţi, fără aluat, căci Hristos, Paştele noastre, a fost jertfit.

Să *prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate şi viclenie, ci cu azimile curăţiei şi adevărului.”*

Cum trebuie să păzim sărbătoarea Paştelui şi a Azimilor? Cu azimile *curăţiei şi adevărului*. (în limba engleză scrie: *„a sincerităţii şi adevărului”*). Nu doar a sincerităţii, şi vreau să spun de asemenea, nu doar a Adevărului. Acesta este subiectul la care am vrut să ajung şi asupra căruia am cugetat: dacă cineva poate fi sincer, dar greşit, poate fi sincer şi drept. Dar poţi fi şi nesincer şi să faci lucrurile corect. Fratele Branham a spus că poţi fi atât de fundamentalist cât poţi fi, dar aceasta nu înseamnă că este bine şi corect.

Vreau să privim la aceste lucruri şi să începem cu mesajul **Paradoxul** din anul 1961. În decembrie 1961, fratele Branham a predicat mesajul **Paradox** în care a vorbit despre o vedenie pe care a avut-o.

În această vedenie a văzut harta Palestinei, iar el se afla la două treimi de Iordan. Era în anul 1961, în cea de-a doua Tragere a slujbei sale, pregătindu-se să intre în Tragerea a treia, și a spus că pe hartă se afla la două treimi de Iordan. Apoi a văzut că oamenii țipau din cauza unui șarpe mare. Să citim ce a spus el:

„Era pe șoseaua principală. Eu mi-am zis: „Aceasta este”. Așadar, m-am uitat la el, iar el s-a uitat la mine furios, a scos limba și a pornit spre mine. Dar când a ajuns foarte aproape de mine... fugea repede, apoi încetineea din ce în ce mai mult, tremura și se oprea. Ceva l-a ținut pe loc și nu a putut să mă muște. A fugit în jur pe partea cealaltă și a încercat să se apropie pe acolo. S-a dat înapoi pentru a porni, a sâsâit spre mine, încetinind din ce în ce mai mult, apoi s-a oprit, s-a scuturat și s-a dat înapoi. El nu m-a putut lovi.

Apoi s-a întors, s-a uitat la prietenul meu și a pornit după el. L-am văzut pe prietenul meu sărind în sus în aer, iar șarpele după el, încercând să-l muște. Atunci mi-am zis: „Oh, dacă îl va mușca, va muri subit. Nu-i de mirare că toată lumea este atât de speriată pentru că atunci când te mușcă el, vei muri pe loc”. Șarpele încerca să-l muște, iar eu mi-am ridicat mâinile și am spus: „O, Doamne, ai milă de fratele meu! Dacă îl mușcă șarpele acela, va muri”.

Când am spus aceasta, șarpele s-a întors spre mine și m-a privit din nou. Atunci s-a auzit deasupra mea un Glas care a spus: „Ți-a fost dată puterea de a-l lega pe cel mai rău, sau pe oricare altul.”

„Doamne, ce trebuie să fac?”, am întrebat eu.

„Există

*un singur lucru pe care trebuie să-l faci: trebuie să fii mai sincer.
Trebuie să fii mai sincer.”*

Despre cine vorbim? Despre profetul lui Dumnezeu. În vedenie, el a văzut acest șarpe, pe care l-a numit „mamba,” care îl urmărea pe prietenul său. Domnul i-a spus că el avea puterea de a-l lega, dar pentru a face aceasta, trebuia să fie mai sincer: „*Trebuie să fii mai sincer. Trebuie să fii mai sincer*”. Așadar, chiar dacă ești sincer, poți fi și mai sincer. Există anumite lucruri pe care noi trebuie să le îndeplinim, pe care Dumnezeu le va împlini prin Mireasa Sa, dar pentru aceasta trebuie să fim mai sinceri. Nu doar sinceri, ci mai sinceri.

În Tragerea a doua, fratele Branham împlinea o mare lucrare pentru Domnul, la două treimi de Iordan. El ne conducea la Iordan ca să putem intra în Tragerea a treia, să trecem dincolo, în Țara făgăduită, care este moștenirea noastră, adică Cuvântul. El a ajuns acolo și putea să lege acel șarpe, dar Domnul i-a spus: „*Trebuie să fii mai sincer*”. Eu cred că aceasta ni se aplică și nouă.

Eu am vorbit cu frații, am văzut sacrificiul, truda și povara constantă pe care o poartă ei și dintr-o dată mi-am dat seama că pot fi mai sincer.

Astfel, astăzi aș vrea să predic ca și un memento a faptului că noi trăim în Laodicea, înconjurați de plăceri, trudind din greu pentru a ne ține confortabili. Muncim din greu pentru a avea o mașină drăguță și curată pe care să o conducem, o casă cu toate facilitățile și toate avantajele posibile, dar trebuie să fim atenți să nu alunecăm în rutină, lene și letargie, mergând la biserică, bucurându-ne de predică, fiind fericiți că cunoaștem Mesajul, dar uitând că putem fi mai sinceri. Acesta este unul dintre lucrurile pe care le învăț de la frații mei atunci când avem părtășie.

„Eu am zis:

„Doamne, iartă-mă pentru nesinceritatea mea și îngăduie să fiu sincer.” Când mi-am ridicat mâinile din nou spre El , a existat un mare Ceva care a venit peste mine și m-a ridicat pur și simplu sus. Părea ca și cum tot trupul meu era încărcat cu Ceva.”

Ceea ce trebuie să observăm aici este faptul că fratelui Branham i s-a spus că trebuie să fie mai sincer, iar când s-a întâmplat aceasta, el nu a început să aibă o dispută cu Glasul acela, nu a început să aducă argumente și nici să facă o listă cu toate realizările sale duhovnicești până la acea zi. Uneori, noi auzim predicându-se ceva sau avem o discuție cu cineva și începem să simțim acea provocare, simțim că poate trebuie să ne ridicăm puțin și dintr-o dată începem să spunem: „Știi aceasta, știi cealaltă, știi că eu am avut experiența cutare sau că am făcut cutare”. Dar fratele Branham nu a făcut așa. El nu a adus argumente, nu a folosit trecutul, ci s-a pocăit imediat și a spus: „Doamne, iartă-mă pentru nesinceritatea mea și dă-mi sinceritate.” Oh, și eu vreau această atitudine, prieteni. Vreau ca atunci când mă întâlnesc cu provocarea să pot spune: „Aceasta este pentru mine, pentru că trebuie să urc mai sus, trebuie să mă predau mai mult și să renunț mai mult la lume.” Nu vreau să încep să argumentez și să spun: „Eu sunt bine, am cutare și cutare”, nu, ci vreau mai mult și mai mult și mai mult. Amin! Fratele Branham a avut atitudinea și abordarea corectă. De îndată ce El i-a spus: „Trebuie să fii mai sincer”, nu a mai contat trecutul. Nu au mai contat realizările sale duhovnicești, nu a mai contat sinceritatea sa din trecut, nu a contat nivelul său de credință, ci tot ceea ce a contat a fost faptul că pentru a răspunde acelei provocări, trebuia să fie mai sincer. Și profetul s-a pocăit imediat.

Înainte de aceasta, profetul nu a știut că îi lipsea sinceritatea.

El nu a știut aceasta. Dacă ar fi știut, s-ar fi pocăit, ar fi făcut ceva, dar vedeți, întotdeauna există o provocare care vine la copiii lui Dumnezeu pentru că Dumnezeu ne-a pus în această călătorie în care câștigăm un caracter ca să domnim, să împărțim. Întotdeauna există o provocare care vine, există un progres, o creștere în maturitate, în descoperire, în poziție.

Așadar, când s-a întâlnit cu provocarea care-i cerea să aibă mai multă sinceritate, când i s-a spus că îi lipsește sinceritatea, fratele Branham a spus imediat: „Doamne, iartă nesinceritatea mea și dă-mi sinceritate”. Îmi place cum s-a desfășurat totul aici. Dumnezeu nu este mărginit. Noi știm că aceasta a fost o vedenie, dar Dumnezeu nu a stat pe gânduri și nu a spus: „Știi, lasă-mă să văd dacă ești într-adevăr sincer în ceea ce ai făcut. Te voi încerca!” Nu. Și de îndată ce fratele Branham s-a pocăit și a cerut sinceritate, când și-a ridicat mâinile, a simțit o putere care s-a revărsat asupra sa.

„M-am

uitat la șarpe. Atunci, el a pornit spre mine, dar nu putea să mă muște. Eu am spus: „Satan, te leg în Numele Domnului Isus Hristos!” Din șarpe a ieșit un fum albastru și s-a încovoiat sub forma aceluia semn ce arată ca și un „S”, „S” de tipar făcut invers, semnul „ȘI” (&), care înseamnă: „Îl leg pe acesta și orice altceva care se află mai jos de el”, pentru că el era cel mai rău.”

Ceea ce spune fratele Branham este că atunci când a făcut aceasta, șarpele s-a încovoiat în forma simbolului &, însemnând „aceștia și mulți alții”. Aceasta este însemnătatea acestui simbol. Aceasta, pentru că el era cel mai rău și mulți alții pot fi legați.

„Din el

a ieșit un fum albastru, iar coada sa s-a stins încovoindu-se în jurul capului său și s-a făcut ca acest „S” întors, acest semn „ȘI” (&) (ca și o conjuncție... înțelegeți?), s-a stins, iar fratele a fost liber. Am mers acolo și l-am netezit. Am zis: „Trebuie să aflu mai multe despre aceasta pentru că este o vedenie”. L-am lovit și el s-a transformat în ceva ce arăta ca și un mâner, un mâner de pahar pe un ulcior, s-a făcut ca și cristalul. Am spus: „Gândiți-vă la aceasta, cât de repede. Fumul acela albastru era viața. Dar totul l-a părăsit, toate elementele și s-a transformat în sticlă.”

Chiar

atunci, Glasul s-a auzit din nou și a zis: „Poți să-l dezlegi din nou”.

Așadar

am spus: „Satană, ca să știi, te dezleg”. Când am spus aceasta, el a început să vină din nou la viață, unduindu-se, dar atunci am zis: „Te leg înapoi în Numele lui Isus Hristos!” Când am spus aceasta, fumul a ieșit din nou din el, s-a încolăcit înapoi și s-a prefăcut în cristal.

Când a

avut loc aceasta, Glasul a spus: „Trebuie să fii mai sincer decât ești pentru a face aceasta!” Atunci vedenia m-a părăsit, iar eu stăteam în cameră.”

Prieteni, dacă

aceasta nu vă provoacă, nu știu ce o va face. Profetul lui Dumnezeu a avut această vedenie, această experiență, iar Glasul i-a spus: „Trebuie să fi mai sincer decât ești pentru a face aceasta!” Eu spun că mai există loc pentru mai multă sinceritate.

În mesajul **Iertare**

din anul 1963, profetul a spus:

„Tradițiile

din acele zile... Marele profet a strigat și a zis: „Tradițiile voastre sunt fără putere. Ele au un miros urât înaintea Mea. În ele nu există credință!” Poporul aducea acele jertfe fără să aibă credință în ceea ce făcea.

Acum,

să ne punem o întrebare. Nu este și astăzi la fel? Oricât de mult urâm să o spunem, uneori trebuie să ne confruntăm cu realitatea. Undeva există ceva ce nu este bine.

De ce?

Această biserică ar fi trebuit să fie la un milion de mile mai departe pe drum față de locul în care este acum. Isus așteaptă ca biserica Sa să se pregătească. „Mireasa Sa s-a pregătit”. Noi avem potențialul, Duhul Sfânt este aici, Dumnezeu este aici, puterea de a vindeca bolnavii, puterea de a face toate lucrurile pe care le-a făcut Hristos. Eu însumi am văzut-o demonstrată prin Duhul Sfânt. Așadar, potențialul este aici.”

Fratele Branham nu a vorbit despre ceva ce urma să vină, ci spunea că este aici, Dumnezeu este aici, Duhul Sfânt este aici, potențialul este aici, puterea este aici, totul este aici. Prieteni, înseamnă că în mintea noastră nu ar trebui să se regăsească niciun gând cu privire la ceva ce va veni în viitor. „Ceva lucru măreț”, nu! Totul este aici.

„Ceea

ce așteaptă Dumnezeu este ca noi să ne îndepărtăm de tradițiile noastre, să ne întoarcem sub Sângele Fiului Său, Isus Hristos, și să devenim Biserica Dumnezeului celui viu.”

Aceasta este ceea ce așteaptă El! Amin! Noi nu așteptăm nimic. Totul a venit, tot potențialul este aici, El așteaptă ca biserica să iasă afară din tradițiile ei și să se întoarcă sub Sângele lui Isus Hristos, ca să devină Biserica Dumnezeului celui viu. Dumnezeu a făcut tot ceea ce a trebuit ca să devenim aceasta, i-a dat Miresei tot ceea ce avea nevoie, iar acum, așteaptă ca Ea să aibă destulă credință ca să ia totul așa cum i-a fost dat, să pună în aplicare așa cum a mai fost pus în aplicare având destulă credință în ceea ce a spus El, urmărindu-L cum aduce totul la împlinire.

„Metodiști,

bapțiști, luterani, prezbiterieni sau oricare alții, „Oricine vrea poate să vină să ia din apa Vieții fără bani și fără plată”. Eu cred aceasta cu tot ce este în mine. Dumnezeu a trimis jos Duhul Său Cel Sfânt ca să facă aceasta.

Dar

noi, mergem mai departe cu ritualurile noastre, fără sinceritate, mergem cu ele pentru că este tradiția noastră și pentru că este un ritual. Mergem fără sinceritate și fără căință pentru păcat.

Seara

trecută, am văzut întâlnirea celebră a fraților noștri cu renume din California. În adunarea aceea, am văzut și tineri adolescenți, printre oamenii care veneau și l-am admirat pe fratele acela pentru poziția sa: oricine l-ar fi admirat. Dacă voi ați vedea ce poziție a luat în zilele din urmă, ați lua-o și voi. În timp ce mă uitam la oamenii aceia care veneau jos la altar ca să ia o hotărâre, fetele mestecau gumă, băieții își dădeau ghionturi și oamenii râdeau, dar nu aceasta este calea de a veni cu căință divină. Voi trebuie să veniți sub convingere. Dumnezeu ne-a trimis o trezire a Duhului Sfânt de modă veche, rusalistică, care va reteza păcatul până la rădăcină și va aduce convingere bărbaților și femeilor.

Nu să

spuneți: „Mă voi întoarce la biserică și-mi voi reînnoi părtășia. Voi semna carnetul meu”. Aceasta este în regulă, însă voi vă puteți alătura masonilor, dizidenților, sau oriunde și veți obține aceleași rezultate.

Dar

când veniți sub Ispășirea iertătoare a lui Dumnezeu, a Sângelui lui Isus Hristos, trebuie să fiți sinceri, pentru că Dumnezeu cere sinceritate.

Dacă pe

El l-a costat un asemenea preț, să-L dea pe singurul Său Fiu născut, cum credem că am putea trece râzând, prin alăturarea la o biserică, cu un carnet de membru pe care am pus hotărârea noastră și apoi l-am dus la biserică sau orice altceva ar mai putea fi? Nu aceea este cerința lui Dumnezeu. „Cel care a semănat cu lacrimi se va întoarce, fără îndoială, bucurându-se și aducând cu el snopi scumpi.” Noi avem nevoie de un popor care aduce snopi.”

Cum putem să aducem snopi? Prin pocăință. Fratele Branham a spus: „*leșim afară căindu-ne pentru păcat și ne vom întoarce cu bucurie, aducând snopi.*”

În mesajul **Investiții**
din anul 1963, fratele Branham a spus:

„*La început, Israelul a fost foarte sincer în ceea ce a făcut. Oh, mi-l pot imagine pe evreu venind pe drum cu jertfa sa curată, cea mai bună pe care o avea în turma sa, mergând să o jertfească.*”

Am putut remarca faptul că fratele Branham a spus: „*La început*”, iar în continuare a vorbit despre perioada în care a fost așezată rânduiala cu privire la jertfe, cum evreul lua cel mai bun animal pe care-l avea în turma sa ca să-l ducă la Templu. El l-a crescut, l-a îngrijit și l-a luat pentru că era cel mai bun din turma sa. De ce? Pentru că venea să se închine cu sinceritate. De ce? Pentru că recunoștea oportunitatea pe care i-a dat-o Dumnezeu. Dacă oferea în locul său ce avea mai bun, putea fi liber. Și el era sincer în închinarea sa.

„*Își punea mâinile peste animal și se identifica cu el prin faptul că-și punea mâna peste acel animal, apoi sângele era vărsat. Evreul acela mergea acasă cât se poate de fericit deoarece știa că a împlinit cerința lui IeHoVaH. Aceasta a fost în regulă timp de o perioadă îndelungată.*”

Apoi, după un timp, același lucru a devenit o tradiție de familie.

Exista același fel de animal, dar cineva spunea: „Este lună nouă, trebuie să aduc o jertfă”. El își ducea acolo jos jertfa sa la fel ca la început, dar nu mai avea

acea sinceritate."

Ceea ce ne spune fratele Branham aici, este că acest om repeta același proces, mergea cu jertfa sa la Templu, făcea același lucru, dar avea o inimă diferită în legătură cu aceasta. Ceva s-a schimbat, desigur, nu animalul sau rânduiala lui Dumnezeu, ci sinceritatea din inima închinătorului.

„Când s-a

întâmpnat aceasta, IeHoVaH a spus: „Aceasta a devenit un miros urât înaintea Mea”, și a ridicat în scenă un om mare, pe profetul Isaia care a spus: „Jertfele voastre, sărbătorile voastre solemne aduc un miros urât înaintea Mea”.

Fii

atent, rusalisticule. Jertfele și bucuria voastră vor deveni de un miros urât înaintea lui IeHoVaH, dacă nu sunt aduse în adâncimea sincerității. Noi trebuie să venim foarte sinceri, nu răsând și veselindu-ne sau făcând zgomot în jur. Trebuie să venim predați și sinceri Cuvântului

făgăduinței. Să ne agățăm de altar și să rămânem

acolo până când se întâmplă ceva, până când murim în întregime, până când facem

o investiție în Împărăția lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos. Nu contează cât de fundamentali suntem. Putem fi fundamentali, și cu toate acestea să nu venim sub sinceritate.”

Așadar, noi putem veni fundamentali adică corect, bazându-ne pe Cuvânt, putem face lucrurile exact în felul în care a făcut-o profetul, putem avea casa pusă în rânduială așa cum trebuie să fie pusă, putem să ne îmbrăcăm corect, să mergem la biserică și să fim prezenți la fiecare serviciu, putem

fi corecți din punct de vedere fundamental, dar dacă nu există sinceritate în inimă, cu toate cele enumerate mai sus, să nu fim primiți de Domnul pentru că Lui trebuie să ne închinăm în sinceritate, cu azimile sincerității și ale adevărului; acesta este felul în care trebuie să păzim sărbătoarea.

Așadar, în spatele faptei noastre trebuie să existe o inimă sinceră până în adâncimea ei. Nu poate fi doar fapta, ci trebuie să fie și sinceritatea inimii cu fapta corectă.

Să mergem la Geneza 8.20.

La venirea Domnului Isus, Dumnezeu stabilise prin Moise rânduiala închinării. Acela a fost harul lui Dumnezeu față de Israel pentru ca păcatele lor să poată fi acoperite. La început, ei au recunoscut ce faptă plină de har a făcut Domnul pentru ei prin faptul că le-a dat o cale prin care păcatele lor puteau fi acoperite. El le-a dat o preoție, o rânduială a jertfelor, o cale prin care omul care a călcat strâmb să poată face ceva, să aducă o jertfă pe baza căreia Dumnezeu să-i treacă păcatul cu vederea, ca să fie acoperit. Când își aducea jertfa, omul acela venea cu sinceritate, cu recunoștință, era o sinceritate adâncă pentru că recunoștea ceea ce a făcut Dumnezeu pentru el, dar după multe generații, aceasta a devenit doar un ritual care nu mai era legat de sentimentele sale, de sinceritatea și recunoștința adâncă față de ceea ce a făcut Dumnezeu. A devenit doar un ritual: întotdeauna am făcut lucrurile așa, le-am păzit așa, acesta este felul în care a făcut lucrurile și tatăl meu. Eu l-am văzut toată viața procedând așa, am văzut felul în care erau făcute lucrurile, deci trebuie să le fac și eu la fel.

„De ce te îmbraci așa?” „Pentru că așa au spus mama și tata; pentru că așa a spus fratele Branham”, neavând însă onoarea, slava și sinceritatea. Noi trebuie să fim capabili să fim o reprezentare a Miresei lui Isus Hristos, să fim onorabili înaintea lui Dumnezeu și să-L reprezentăm pe Isus Hristos în trupul nostru pentru că altfel, vom începe să facem lucrurile ca și un ritual, fără sinceritatea din spatele lor.

„Le voi face pentru că a spus profetul să le fac și vreau să fiu în regulă”. Aceasta nu este sinceritate, prieteni. Când începem să-l aducem închinare lui Dumnezeu, dar păzim ritualuri și anumite obiceiuri ca: Venim la

biserică pentru că profetul a spus: „*Dacă Dumnezeu este în inima ta, vei fi acolo de fiecare dată când sunt deschise ușile*”. Noi venim de fiecare dată când sunt deschise ușile din pricina unui ritual, trecând pe lângă faptul că el a spus: „*Dacă Dumnezeu este în inima ta*”. Faptul că vii la adunare de fiecare dată când sunt deschise ușile, nu-L pune pe Dumnezeu în inima ta.

Așadar, avem ritualul, dar fără sinceritate. Dar dacă Dumnezeu este în inima ta, tu aștepti cu nerăbdare ca acele uși să fie deschise. Deci, Dumnezeu în inima ta în sinceritatea închinării este pe primul loc, iar ritualul este pe locul doi. Apoi, când începem să învățăm copiii cum ne îmbrăcăm, cum ne comportăm, de ce nu facem anumite lucruri, toate acestea pot deveni un ritual fără sinceritate, însă sinceritatea arată recunoștința pe care o avem pentru Dumnezeu care ne-a ales deși putea alege pe oricine altcineva. Înainte de întemeierea lumii, El m-a ales să-L reprezint aici pe pământ, în trup uman. El mi-a îngăduit să fiu acea reprezentare a Sa, și aștept cu recunoștință, sinceritate și nerăbdare să fac ceea ce mi-a cerut El pentru că acesta este privilegiul meu în această viață. Apoi, ne îmbrăcăm așa cum a spus profetul, ne abținem de la ceea ce a spus el să ne abținem și facem ceea ce a spus să facem, exact ca și primul închinător care a adus ce avea mai bun, cea mai bună jertfă a sa, făcând cu sinceritate și recunoștință în inima sa ceea ce i-a spus profetul să facă. Apoi mergea acasă bucuros fiindcă știa că a fost primit din pricina a ceea ce a spus profetul, fiindcă a făcut ceea ce i-a spus Dumnezeu. Există o diferență. Adevărata închinare este în sinceritate și în adevăr. Nu era nimic în neregulă cu jertfa, ci problema era în inimă.

Când a venit Isus, această rânduială era stabilită de atât de multă vreme, încât atunci când a pășit El în scenă, era un timp în care ei au pierdut în totalitate sinceritatea în închinare și au început să se certe cu privire la ritualuri. Au început să discute și să se lupte cu privire la ritualuri. „Cât de lung înseamnă „păr lung”? Ne putem aranja părul? Fratele Branham a spus să nu-ți arăți genunchii, fusta aceasta este prea strâmtă, este prea lungă?” Și astfel, au început să se certe cu privire la ritualuri. Fratele Branham a spus: „Scoate televizorul afară din casă.” „Da, dar eu pot decide la ce să mă uit”, și de aici izbucnește o polemică cu privire la ritual. Când Isus i-a văzut certându-se

cu privire la lucrurile din ziua aceea, a putut arăta că atunci când ei au luat ceea ce le-a dat Dumnezeu și au pus sinceritatea la o parte, totul a devenit o dezbatere. Totul era putred.

Prieteni, noi nu suntem aici ca să ne certăm, ci suntem aici ca să vedem ce a spus profetul, cu sinceritate adâncă și recunoștință pentru ceea ce Dumnezeu a făcut prin harul Său.

Ceva

din inima noastră ne va duce la ascultarea de porunca dată, din pricina sincerității care este în noi, din pricina descoperirii. Noi putem ține un ritual fără să avem parte de descoperire, dar sinceritatea vine odată cu descoperirea, cu înțelegerea deplină, clară. De ce m-a ales El pe mine? De ce în acest ceas? De ce trebuie să-L arăt pe Hristos? Cu descoperirea vine și sinceritatea și recunoștința, iar ascultarea de Cuvânt este o exprimare a sincerității.

Uneori, oamenii vor numi acest fel de a predica, legalism, și aceasta, din cauză că vor încerca să se adapteze la el fără sinceritate. Au încercat să-l pună în aplicare fără implicarea inimii. Dacă vom încerca să facem aceasta, dacă nu există nicio descoperire în spatele ei, dacă nu există sinceritate în spatele ei, ci este: „Facem aceasta doar ca s-o facem”, porunca va deveni o tradiție. Dar nu! „Eu o fac din cauza recunoștinței care este în inima mea pentru Dumnezeu. Fac aceasta pentru că profetul ne-a adus Adevărul.”

Eu

recunosc cine este el și cine sunt eu pentru că-l văd pe el și mă văd pe mine, văd harul lui Dumnezeu care ne-a trimis un profet ca să ne spună ce era în gândurile lui Dumnezeu, ca să ne spună ce îi place lui Dumnezeu și ce nu îi place. În interiorul meu este o mare recunoștință pentru că avem un profet și nu mai trebuie să ghicesc, nu mai trebuie să-mi folosesc propriul gând sau să hotărâsc

care dintre acești predicatori are dreptate. Tot ce trebuie să fac este să-L las pe Dumnezeu să fie Dumnezeu și să lucreze prin profet, iar dacă profetul a spus ceva, eu spun: „Acela este profetul Său”.

El ne-a spus ce Îi place lui Dumnezeu și a condamnat ceea ce Lui nu-I place, iar eu sunt atât de recunoscător pentru că ni l-a trimis Dumnezeu, sunt atât de sincer în inima mea, încât fac tot ceea ce a spus el. Dacă profetul a spus: *„Dacă aș avea un televizor, l-aș împușca, iar voi ar trebui să faceți la fel”*, aceasta este suficient pentru mine, prieteni. Nu mai am nevoie de nimic altceva, nu mai trebuie să țin o dezbatere pe tema aceasta, să spun cine are dreptate și cine nu, nu trebuie să luăm ritualul și să avem saduchei, farisei și irodieni în jurul acestuia. Noi avem nevoie de sinceritate, de o sinceritate mai mare pentru că fără aceasta toate aceste lucruri obișnuite devin de amploare. Acestea sunt lucruri minore, dar și lucrurile minore trebuie să fie în ordine. Însă dintr-o dată ne trezim că lucrurile minore devin de mare importanță și iau o mare amploare.

Dar slăvit să fie Domnul, eu doresc să mă întorc înapoi la sinceritate. De fapt, nu înapoi la sinceritate, ci vreau să fiu mai sincer.

După potop, Noe a ieșit afară împreună cu fiii săi, iar ca recunoștință pentru salvarea lor, a adus jertfe Domnului.

„Noe a zidit un altar Domnului, a luat din toate dobitoacele curate și din toate păsările curate și a adus arderi-de-tot pe altar.

Domnul a mirosit un miros plăcut și Domnul a zis în inima Lui: „Nu voi mai blestema pământul din pricina omului, pentru că întocmirile gândurilor din inima omului sunt rele din tinerețea lui, și nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut.” (Geneza 8.20-21).

Noe a zidit un altar și a adus o jertfă, dar nu pentru că a trebuit să facă aceasta, ci pentru că a dorit să facă aceasta. El era recunoscător pentru că se afla din nou pe pământ, pentru că nu mai era în arcă,

pentru că apele s-au retras și vedea că fusese salvat.

Drept recunoștință, el a zidit un altar și a adus o jertfă, iar în versetul 21 citim că „*Domnul a mirosit un miros plăcut.*” Întrebarea mea este: „Domnului I-a plăcut mirosul de carne prăjită” sau a fost sinceritatea închinării? Ce a fost un miros plăcut: arderea cărnii sau mirosul unei închinări sincere? Eu cred că a fost mirosul unei închinări sincere.

În **Lumea se destramă** din anul 1963, fratele Branham a spus:

„Noi putem vedea că în timpul venirii Domnului Isus, în zilele timpurii când S-a născut El, lumea se destrăma. Vedem că lumea religioasă... Putem vedea că evreii au poluat atât de mult sistemul pe care li l-a dat Dumnezeu în Cuvântul Său, încât nu mai exista sinceritate în jertfele aduse, deși le aduceau în continuare împlinind totul la literă. Ei aduceau jertfele lor.

Nu există nimic mai dulce decât faptul că Dumnezeu acceptă un înlocuitor. Când omul a păcătuțit, Dumnezeu a acceptat un înlocuitor. El a fost plin de har când a făcut aceasta. Astfel, evreul venea pe drum cu vițelul sau mielul său ca să-l aducă jertfă, făcând aceasta din adâncul inimii sale, ceea ce era măreț. Dar după un timp, totul a devenit o tradiție de familie, așa că se ridicau să aducă jertfa spunând: „Este timpul să aducem jertfa, deci vom merge și vom jertfi un anumit vițel”.

Nu exista nimic mai dulce decât Dumnezeu acceptând un înlocuitor, dar aceasta și-a pierdut dulceața. Omul și-a pierdut minunăția, închinarea, respectul, recunoștința și sinceritatea față de ceea ce a făcut

Domnul și totul a devenit o tradiție. De aceea, nu mai venim miercuri seara la biserică, pentru că totul a devenit o tradiție. Noi nu realizăm că profetul ne-a spus că aceasta este cea mai înaltă formă de comunicare între Dumnezeu și om.

Noi

avem oportunitatea de a-L asculta pe Dumnezeu într-un fel unic, dar suntem oboșiți

în trup și stăm acasă. Nu mă refer la zilele în care suntem bolnavi, când suntem răciți sau când suntem în vacanță, ci mă refer la lucrurile mărunte care se ivesc și ne fac să rămânem acasă. Atunci, dintr-o dată, totul devine o tradiție pentru că nu recunoaștem valoarea propovăduirii vii. El a spus că a ales să-i salveze pe cei

pierduți prin „nebulia propovăduirii crucii”, dar noi nu prețuim oportunitatea pe care o avem de a veni la serviciu după serviciu ca să ascultăm această propovăduire; și din cauză că a devenit o tradiție, am pierdut sinceritatea și începem să lipsim foarte ușor, ne este ușor să sărim peste biserică, însă acesta nu este decât un semn clar că totul a devenit o tradiție.

Dar când există sinceritate și recunoștință pentru oportunitatea pe care ne-a dat-o Dumnezeu, recunoaștem că Dumnezeu unge un vas

chemat de El, prin care vine să-mi vorbească pentru problema mea, să o someze și să-mi dea răspunsul prin Cuvânt. De ce nu dorim așa ceva? Pe cei care au primit această descoperire și au experimentat-o, nu-i veți mai putea ține departe de biserică, și aceasta nu pentru că trebuie să fie aici, ci pentru că vor să fie aici. Sinceritatea și recunoștința sunt atașate de aceasta.

Să mergem împreună la Psalmul 51.16-17:

„Dacă

ai fi voit jertfe, Ți-aș fi adus, dar Ție nu-Ți plac arderile-de-tot.

Jertfele

plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o

inimă zdrobită și mâhnită.”

Ce caută Dumnezeu cu adevărat? A căutat El vreodată mirosul unei cărni arse, sau a căutat mireasma dulce a unei închinări sincere? Să mergem la Amos 5.21. Cel care ne vorbește aici este Dumnezeu:

„Eu urăsc, disprețuiesc sărbătorile voastre și nu pot să vă sufăr adunările de sărbătoare!”

Cine le-a dat zilele de sărbătoare? Dumnezeu. El a instaurat zilele de sărbătoare. Moise a primit această poruncă de la Dumnezeu, a adus-o jos și a stabilit-o printre copiii lui Israel. Deci, Dumnezeu a stabilit totul, Dumnezeu le-a dat-o, dar aici Dumnezeu spune că le urăște.

„Când îmi aduceți arderi-de-tot și daruri de mâncare, n-am nicio plăcere de ele, și vițeei îngrășați pe care-i aduceți ca jertfe de mulțumire, nici nu Mă uit la ei.

Depărtează de Mine vuietul cântecelor tale; nu pot asculta sunetul alăutelor tale!

Ci dreptatea să curgă ca o apă curgătoare și neprihănirea, ca un pârâu care nu seacă niciodată!”

Dumnezeu a venit la Amos pentru că ei își pierduseră sinceritatea, mai aveau o formă de religie, dar îi negau puterea. Ei veneau într-un fel formal, urmau doar un ritual, de aceea, El le-a spus că nu găsește

plăcere în jertfele lor, că urăște sărbătorile lor și că nu va primi arderile lor de tot. Ei aduceau jertfe în conformitate cu ceea ce le poruncise Moise, dar El nu le primea pentru că nu mai aveau sinceritate.

Uneori mă întreb ce se întâmplă dacă venim la biserică numai pentru că trebuie să venim, și nu pentru că dorim? Eu sunt sigur că fiecare dintre noi am făcut-o cel puțin odată. Venim la biserică pentru că trebuie, nu pentru că dorim să venim. Ne ridicăm și cântăm pentru că fratele care conduce cântările spune aceasta, nu pentru că dorim să aducem închinare în inima noastră. Repetăm cuvintele care se află pe ecran pentru că o fac toți ceilalți, ne ridicăm când se ridică ei, batem din palme când bat ei și ne așezăm când se așază ei. Stăm cu privirea ațintită la predicator pentru că suntem obosiți și vrem să mergem acasă, a doua zi urmând să ne trezim devreme. Vorbesc despre noi toți, pentru că toți am făcut aceasta.

Cel care nu o face este de obicei cel care predică. „Fii sigur că el nu a făcut aceasta”. Aceasta se întâmplă pentru că nu am reușit să scăpăm în totalitate de condiția umană. Dar mă întreb, dacă avem un astfel de serviciu, acesta este de un miros plăcut înaintea Domnului? Mă întreb dacă o astfel de închinare este cea pe care o caută El. Toți au trecut pe acolo, toți suntem ființe umane, dar eu spun: „Vreau să fiu mai sincer”. Vreau să vin la biserică și să mă predau cu totul în timp ce vin. Nu vreau să intru în obișnuința zilei de miercuri sau vineri și să spun: „Miercuri fac cutare, iar vineri fac cutare”. Nu vreau să iau acest obicei, nu vreau să o fac din obișnuință și să uit motivul pentru care fac aceste lucruri. Nu vreau să ajung în punctul în care încep să fac aceste lucruri și să fiu paralizat pe parcursul întregului proces, participând la ceea ce se întâmplă, dar neavând inima conectată de ceea ce iese pe gură sau inima conectată cu ceea ce iese de la amvon, pentru că sunt acolo doar cu trupul, însă cu inima sunt în altă parte.

Eu nu vreau să mă obișnuiesc atât de mult cu ritualul, stând pe același scaun, văzându-l pe același om la amvon, făcând același lucru în aceeași zi a săptămânii, încât să

eșuez în a vedea șansa pe care mi-a dat-o Dumnezeu și harul care îmi este întins. Ce recunoștință ar trebui să avem în inimile noastre pentru că ne aflăm aici și auzim aceste lucruri predicate? Faptul că avem oportunitatea de a sta cu sfinții lui Dumnezeu, puținii dintre cei aleși care se află aici pe acest pământ; faptul că avem șansa de a sta lângă ei, ar trebui să fie unul dintre cele mai mari privilegii ale vieții noastre. Faptul că avem ocazia de a veni într-o adunare în care se află un popor pus deoparte care aduce închinare lui Dumnezeu în conformitate cu ceea ce a spus profetul ar trebui să fie suficient pentru a ne determina să alergăm spre ușă.

Vedeți, problema nu este clădirea bisericii, nu este ora la care începe serviciul, ci problema este că intrăm în această stare laodiceană care începe să ne pătrundă și să ne adoarmă. De aceea, trebuie să ne scuturăm și să spunem: „Nu, eu merg la biserică pentru că este cel mai mare privilegiu al vieții mele. Merg să ascult lucrurile pe care mulți alții nu au oportunitatea de a le asculta. Merg să mă închin în Duh și Adevăr cu puținii oameni de pe această planetă care au oportunitatea de a Se închina Dumnezeului meu în Duh și Adevăr”. Alții se închină în jumătate de adevăr, în trinitate și doctrina botezului fals, dar eu nu trebuie să mă închin așa, ci vreau să merg acolo și să-mi unesc glasul cu glasul sfinților, cu aleșii Lui și să aduc o jertfă de un miros plăcut înaintea Sa pentru că recunosc privilegiul pe care-l am, șansa care mi-a fost dată și vin cu sinceritate în inima mea.

Dacă am merge la biserică având aceasta în inimile noastre, serviciul ar fi diferit. Dacă am veni mai devreme, așa cum a sugerat profetul, și ne-am lua ceva timp pentru a cugeta, pentru a ne așeza uitând cine a țipat la mine la locul de muncă, ce client a fost supărat și ce trebuie să fac la serviciu, și să ne luăm ceva timp concentrându-ne și întrebându-ne: „De ce stau eu pe acest scaun? Cine sunt eu? Care este identitatea mea? De ce mă aflu aici? De ce Dumnezeu a instituit aceasta? Ce se va întâmpla aici în seara aceasta, în dimineața aceasta?

Dacă ne-am lua ceva timp, așa cum ne-a spus profetul, și în loc să fim atât de ocupați cât suntem, în loc să tot fugim și să ne strecurăm în ultima clipă, haideți să alocăm puțin timp și să venim la biserică, gândindu-ne la aceasta pe tot parcursul zilei, sâmbătă seara, cu o zi înainte, haideți să începem să ne amintim cine suntem, ce facem și de ce facem lucrurile pe care le facem. De ce? Pentru că a auzi acest Cuvânt, a-L cunoaște pe Domnul, este cel mai mare lucru care există în viețile noastre. Dacă am putea face aceasta, dacă fiecare am putea să facem aceasta duminică dimineața, am fi șocați ce fel de serviciu am avea, pentru că puterea nu este numai la amvon, ci și în popor.

Fratele Branham a spus „*Cincizeci la sută din dar sunteți voi care-l folosiți*”. Dacă am putea veni cu sinceritate în închinare și să ne închinăm așa cum vrea Dumnezeu, răspunzând Cuvântului, recunoscând faptul că acesta este felul în care îmi vorbește Dumnezeu, și îmi voi lua partea chiar aici, astăzi, dinamica serviciului se va schimba. Noi trebuie să ne închinăm în sinceritate și Adevăr.

Știți de ce predic astfel de lucruri miercuri seara? Pentru că meritați să le auziți. Eu nu am nimic împotriva cuiva care nu poate ajunge aici miercuri seara. Este în ordine, Dumnezeu înțelege aceasta. Dar mulți nu pot ajunge, nu din pricina unor probleme fizice, ci pentru simplul fapt că le este incomod. De aceea spun că avem nevoie de o sinceritate mai mare. Pur și simplu a devenit incomod. Dar de când a devenit incomod să aducem închinare lui Dumnezeu așa cum spune El? El este Cel care a spus: „*Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie*”. De când porunca lui Dumnezeu a devenit incomodă? Cred că trebuie să ne rearanjăm prioritățile din viața noastră.

În mesajul **Cina**
din anul 1965, fratele Branham a spus:

„Noi nu

luăm Cina Domnului din pricina unei tradiții. O luați din pricina dragostei lui Dumnezeu care se află în inima voastră, în a păzi poruncile Sale. Vedeți, de aceea luați voi Cina.

Dar

dacă nu o luați sincer, nu este decât o tradiție. „Păi, biserica noastră ia Cina în fiecare duminică, o dată pe lună sau de două ori pe an.” Astfel, mergeți acolo și spuneți: „A sosit timpul meu”, apoi luați Cina, aceasta aducând un miros urât înaintea lui Dumnezeu! Vedeți, nu este decât o tradiție.”

Nu eu am spus aceasta, ci profetul. Ascultarea noastră de Dumnezeu când venim să luăm Cina așa cum a spus El, poate avea un miros urât înaintea Sa. Eu nu vreau ca vreodată închinarea mea să devină de un miros urât înaintea lui Dumnezeu. Nu vreau să mă trezesc dimineața și să spun: „Trebuie să mă grăbesc să-l aduc închinare pentru că trebuie să termin totul repede întrucât astăzi am multe de făcut”. Nu vreau ca închinarea mea să fie de un miros urât. Aceasta nu înseamnă că nu trebuie să scurtați timpul de închinare vreodată, nu mă refer la acesta, ci la a nu avea decât o tradiție goală și fără sinceritate. Nu vreau să mă trezesc vreodată dimineața și să spun: „Trebuie să mă grăbesc să fac aceasta ca să pot merge mai departe. Aș face bine să mă grăbesc”, ci vreau să spun: „Doamne, de ce iau această Biblie? Ce privilegiu am de a întoarce această pagină! Chiar dacă nu pot citi decât un singur verset, vreau să o fac cu sinceritate. Chiar dacă nu am timp decât ca să citesc și să cuget asupra unui singur verset, vreau să o fac din toată inima, înțelegând ceea ce fac, alocându-mi destul timp pentru a înțelege motivul pentru care o fac, și să nu fie doar un ritual: „Eu mă rog și citesc Biblia zilnic.” Fratele Branham a spus că un creștin trebuie să facă aceasta. „Atunci sunt bine, sunt în regulă.” Totuși, poate avea un miros urât.

„Ca și

în orice altceva, trebuie să fiți sinceri. Dumnezeu vrea adâncurile inimii voastre.”

Dumnezeu nu este mulțumit doar cu exprimarea voastră exterioară. Poate îi mulțumiți pe frații voștri din biserică, dar Dumnezeu nu Se mulțumește cu o exprimare goală de suprafață, ci trebuie să fie o exprimare din adâncul inimii voastre.

„Țineți

minte, Cel pe care Îl slujiți voi este Dumnezeul care va adus aici pe pământ.

Înțelegeți?

Voi

faceți aceasta pentru că așa a spus El, pentru că este porunca Sa. Apoi, dorim să venim aici cu o sinceritate adâncă, știind că am fost mântuiți prin harul lui Dumnezeu.”

Îmi amintesc că atunci când am venit pentru prima dată la Mesaj, am fost atât de recunoscător pentru că-L cunoșteam pe Dumnezeu, nu o idee contrazisă de oameni, îmi amintesc că luni la rând am fost la Cină și am plâns de fiecare dată când am luat-o. De ce? Din pricina recunoștinței ce era în inima mea. Atunci, Cina însemna pentru mine mai mult decât însemnase vreodată în viața mea, deși am crescut în biserică, am fost într-o biserică denominațională, am luat Cina de fiecare dată când se lua în biserica aceea, nu mai știu cât de des, dar îmi amintesc că toată viața mea am participat la Cină. Dar când am venit la Mesaj, am înțeles Cina. Stăteam la Cină, plângeam și-l mulțumeam lui Dumnezeu că mi-a îngăduit să fiu acolo, că El mi-a dat Mesajul, că eu cunoșteam Adevărul. Doresc aceasta înapoi, doresc aceasta și mai mult, doresc să fiu mai sincer decât am fost atunci când am venit prima dată la Mesaj. Vreau să fiu mai sincer. Aceasta nu înseamnă că trebuie să plâng, ci să fiu mai sincer în adâncul inimii mele, acesta fiind motivul pentru care iau Cina. Nu din pricina unui ritual, nu zicând: „Avem un al doilea serviciu și luăm Cina. Va lua mult timp pentru că vin mai mulți oameni, și trebuie să-i grăbim în timp ce stau în rând.” Eu spun: „O, Dumnezeule, sunt atât de mulțumitor că pot lua această bucată de azimă în amintirea morții Tale, iar în timp ce o pun în gură și o sfarm cu dinții, mă gândesc la prețul plătit de Tine la Calvar, cum ai fost bătut, zdrobit și pedepsit ca să plătești

un preț pentru mine. În timp ce iau acest vin și încep să-l beau, mă gândesc la Sângele vărsat de Tine pentru ca Însăși Viața Ta să pătrundă în mine, pentru că vinul are viață. Eu vreau să le iau cu sinceritate, nu din cauza unui ritual, ci cu adâncimile sincerității”.

Eu cred că dacă vom lua Cina așa, dacă venim la biserică în felul acesta, dacă ne trezim dimineața, ne rugăm și Îi aducem închinare în felul acesta, aceasta va fi un miros plăcut înaintea lui Dumnezeu. Cred că aceasta este o închinare în sinceritate și plăcută înaintea Domnului.

„Noi Îl iubim și simțim Prezența Sa, văzând-o cum ne schimbă viețile. Întreaga noastră ființă este schimbată. Noi suntem oameni diferiți. Nu mai trăim așa cum obișnuiam să trăim și nu mai gândim așa cum obișnuiam să gândim.”

Dacă luăm Cina cu o mare recunoștință și sinceritate în inimile noastre, cu o închinare adâncă, Ea va deveni din ce în ce mai dulce. Atmosfera de la Cină este dulce oricum. Cei care veniți la Cină știți aceasta. Dar dacă venim cu o recunoștință și sinceritate mai mare în inimile noastre, atmosfera va fi mai dulce și mai dulce și mai dulce pentru că vom fi pe placul Lui, vom face totul în felul Său.

Înainte de a încheia, doresc să privim la o poveste, care se regăsește în Marcu 10.17. Noi cunoaștem această poveste foarte bine.

„Tocmai când era gata să pornească la drum, a alergat la El un om care a îngenuncheat înaintea Lui și L-a întrebat: „Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?”

Știm că acesta este tânărul bogat. Doresc să citim această

întâmplare pentru că îmi place felul în care este scrisă. Acest tânăr a venit fugind, apoi a îngenunchiat și a întrebat: „*Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?*”

El părea a fi sincer. Pe măsură ce vom avansa în această poveste vom vedea că nu era așa, dar chiar la început, dacă citim acest verset, am spune: „Omul acesta era sincer. El dorea viața veșnică.”

„*Pentru ce Mă numești bun?*”, i-a zis Isus. „*Nimeni nu este bun, decât Unul singur: Dumnezeu.*”

Cunoști poruncile: „Să nu preacurvești; să nu ucizi; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă; să nu înșeli; să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta.”

El l-a răspuns: „Învățătorule, toate aceste lucruri le-am păzit cu grijă din tinerețea mea.”

El încă părea foarte sincer, era un închinător sincer, păzea poruncile și a alergat spre Domnul, îngenunchind, aceasta nefiind o întâmplare obișnuită. El a alergat la Isus, a îngenunchiat și a zis: „*Bunule Învățător, ce trebuie să fac?*” Acest om părea a fi un închinător sincer.

„*Isus S-a uitat țintă la el, l-a iubit și i-a zis: „Îți lipsește un lucru; du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer. Apoi vino, ia-ți crucea și urmează-Mă.”*

Mâhnit

de aceste cuvinte, omul acesta a plecat întristat de tot, căci avea multe avuții."

Isus urma să vadă ce se regăsea în inima sa. El urma să privească la sinceritatea sa și urma să-i ceară să renunțe la tot. Omul acela putea păzi poruncile, putea să-și facă partea, să împlinească ritualul, „pe toate acestea le-am făcut din tinerețea mea”, putea arăta sincer alergând la Domnul, îngenunchind și cerând Viață veșnică. Putea arăta sincer, dar când a fost vorba despre comorile din cer și cele de pe pământ, despre a renunța la viața sa, la identitatea sa, la viitorul său, când a fost vorba despre a muri, a dovedit că nu era sincer.

Noi putem arăta sinceri, putem păzi porunci, dar Dumnezeu cere înțâietate. El dorește înțâietate în trupul de credincioși și face aceasta acum. El vrea ca noi să renunțăm la viața noastră, la nădejdea noastră, la viitorul nostru, la identitatea noastră și să-L urmăm pe El, iar după aceea vom avea comori în cer. Acestui om i s-a dat o oportunitate frumoasă, dar el nu a avut sinceritate și recunoștință pentru oportunitatea care i-a fost dată, de aceea, tot ceea ce a văzut el a fost doar pierderea, el nu a văzut câștigul. Dar eu vreau să fiu un închinător adevărat care nu vede pierderea, ci doar câștigul. „Vrei să spui că trebuie să renunț la reputația mea, la viitorul meu, la planurile mele, la ideile mele, la gândurile mele?” Ele sunt oricum gunoaie, mintea mea și planurile mele m-au dezamăgit de nenumărate ori. Tot ceea ce trebuie să fac este să renunț la viața mea firească, și voi avea comori în ceruri. Ce schimb mare! Sunt dispus să fac aceasta chiar acum.

Când Isus a mers în casa lui Simon fariseul, Simon părea sincer, părea că vrea ca un mare Învățător să vină în casa sa. El l-a invitat pe Domnul, dar felul în care l-a tratat a dovedit că nu fusese o invitație sinceră. El nu l-a dat sărutare, nu l-a uns capul și nu l-a spălat picioarele. L-a invitat părând sincer, dar în inima lui nu exista sinceritate, în inima lui nu era nicio descoperire cu privire la Cine era El și nici recunoștință pentru oportunitatea pe care a avut-o, adică pentru onoarea de a-L avea pe Isus Hristos în casa sa.

Dar a existat o femeie cu renume rău care păcătuisese mult, iar fratele Branham a spus că ea a adunat toate economiile sale nădăjduind un schimb. Dar când L-a văzut pe Isus stând acolo cu picioarele nespălate, a alergat și a luat tot ceea ce avea, toți banii pe care-i avea și care erau nădejdea ei în deschiderea unei căi înafara prostituției. Toată nădejdea ei, economiile sale, ceea ce pusese deoparte atât de mult timp doar ca să poată ieși din viața aceea, le-a luat și le-a dat unui negustor pentru o prețioasă cutie de alabastru. Apoi, a alergat în casa lui Simon, a spart cutia și a început să ungă picioarele lui Isus, le-a spălat cu lacrimile ei și le-a șters cu părul ei. Ce a fost aceasta? A fost o închinare sinceră, iar mirosul pe care l-a simțit Isus în ziua aceea nu a fost cel care ieșea din cutia de alabastru, ci ceea ce ieșea din inima ei, pentru că ea a fost dispusă să dea totul; ea avea deja o reputație rea, știa că era batjocorită, știa că toți se uitau la ei, pentru că le putea simți privirile pe măsură ce stătea acolo și plângea, dar ei nu i-a păsat de nimeni, ci doar de oportunitatea pe care o avea, adică de a-l spăla picioarele aceluia Om. Acea mireasmă plăcută nu provenea din ceea ce se afla în cutia de alabastru, mireasma plăcută era închinarea curată care provenea dintr-o inimă sinceră.

Într-o zi, Isus era în fața visteriei Templului și a văzut o văduvă trecând pe acolo și aruncând doi bănuți. Atunci El a zis: „Bogații dau din bogăția lor, dar ea a dat tot ceea ce a avut.” Banii bogaților, deși erau mai mulți ca și sumă, erau de un miros urât înaintea lui Dumnezeu. Isus a spus că atunci când aducem zeciuiala să nu facem ca și fățarnicii. Fățarnicia este opusul sincerității. Nu faceți ca și fățarnicii, nu sunați din trâmbiță și nu faceți o zarvă mare asupra faptului că oferiți bani, pentru ca toți să vadă că faceți aceasta, *„nu faceți așa, pentru că atunci v-ați primit deja răsplata.”* Femeia aceea s-a strecurat înăuntru, neavând niciun motiv să sune din trâmbiță. Nimănui nu-i păsa de cei doi bănuți ai ei, cu excepția lui Dumnezeu. Ce au fost cei doi bănuți ai ei? Faptul că ea i-a oferit din lipsurile ei, aceasta a fost o închinare adevărată. Când ceilalți au dat din bogăția lor, aceasta nu a adus decât un miros urât înaintea lui Dumnezeu. Când el a sunat din trâmbiță, Isus a numit aceasta fățarnicie, de aceea, zic: „Doamne, ajută-mă să fiu mai sincer. Ajută-mă să fiu mai sincer.”

Când a ajuns la Tragera a treia, profetul lui Dumnezeu a trebuit să fie mai sincer. De ce credeți că avem nevoie noi, care suntem poporul Tragerii a treia? De ce credeți că va fi nevoie acum, când ajungem la clipele finale ale timpului? De mai multă sau mai puțină sinceritate? Eu cred că va fi nevoie de mai multă sinceritate. Cred că va fi nevoie de tot, de o viață predată pe deplin pe baza descoperirii pe care o avem, să ne păstrăm trei duhovnicește tot timpul, să recunoaștem privilegiul pe care-l avem de a fi pe acest pământ în acest timp, iar dacă ei vă batjocoresc în față pentru că credeți Mesajul, spuneți: „Mulțumesc Dumnezeule, pentru că am avut oportunitatea de a purta rușinea Ta”. De ce? Pentru că aceasta este descoperirea care ar trebui să fie în inima Miresei. Ar trebui să spunem: „Doresc să fiu ceea ce vrea El să fiu, vreau să merg acolo unde vrea El să merg, vreau să fac ceea ce vrea El să fac. Tot ceea ce vreau, este să fiu pe placul Său”. De ce? Din pricina recunoștinței și a sincerității închinării care este în inima mea. Dacă El îmi va spune să port ceva, voi purta. Nu contează cât este greu, cel mai mare privilegiu pe care-l am este să pot trăi pentru El.

În timp ce ne apropiem de încheiere, aș vrea să mergem la Isaia 29. O, Aleluia! Vreau să fiu mai sincer. Doresc o predare mai mare, o descoperire mai mare. Vreau ca descoperirea să nu producă mândrie, ci smerenie. Vreau ca descoperirea orei să nu mă facă să mă simt ca și cum sunt bine, să nu cred că totul va fi bine și Dumnezeu va trece cu vederea tot ceea ce fac eu. Descoperirea nu face aceasta, prieteni. „Eu sunt Mireasa, voi fi bine, totul este bine, Dumnezeu mă iubește, El va trece cu vederea aceste lucruri”. Aceasta este o descoperire greșită. Adevărata descoperire aduce o recunoștință imensă în inimile noastre, o sinceritate și o dragoste mare pentru El, deoarece vom recunoaște că El ne-a iubit mai întâi. Atunci și numai atunci, dintr-o inimă sinceră, închinarea noastră va fi curată și va fi de un miros plăcut înaintea Lui pentru că noi ne închinăm în Duh și în Adevăr.

Isaia 29.13: *„Domnul zice: „Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine și frica pe care o are de Mine nu este decât o învățătură*

de datină omenească.

Ce voia Domnul? Cuvintele lor sau inimile lor? Voia faptele lor sau inima lor? Ce voia Dumnezeu? Ce căuta El? Dumnezeu vrea inima noastră.

Ieremia 29.12-13:

*„Voi Mă
veți chema, și veți pleca; Mă veți ruga, și vă voi asculta.*

*Mă veți
căuta, și Mă veți găsi dacă Mă veți căuta cu toată inima.”*

Sunt niște versete foarte cunoscute pe care le-am învățat la școala duminicală. Când Îl vom găsi pe Domnul? Când Îl vom căuta cu inima, nu cu mintea? Dumnezeu vrea ca noi să ne închinăm în Duh și Adevăr. Noi avem Adevărul, l-am avut pe profet. Acum, de ce avem nevoie? Să fim mai sinceri.

Fratele

Branham a avut nevoie să fie mai sincer. Glasul i-a spus: „Trebuie să fii mai sincer”. Și ce a făcut el? A spus: „Dumnezeule, iartă nesinceritatea mea și fă-mă mai sincer!”

Prieteni, nu este vorba despre ce lucruri mari putem atinge noi, despre a ne târî într-o anumită poziție, ci este vorba de predare. Este vorba despre a recunoaște că eu am nevoie de o sinceritate mai mare. Eu recunosc că există locuri în care m-am răcit, că dragostea dintâi a început să se răcească, recunosc că în sfera cutare sau cutare nu mai sunt ceea ce obișnuiam să fiu, nu mai am dedicarea pe care obișnuiam să o am, nu mai ascult casete așa cum obișnuiam să o fac, cu bucuria și așteptarea să începă următoarea, recunosc că nu mai sunt atât de entuziasmat cu privire la următorul serviciu așa cum obișnuiam să fiu, recunosc că există ceva, Doamne, iartă nesinceritatea mea și

fă-mă mai sincer.”

Când profetul a făcut aceasta, a simțit ceva intrând în el. Nu a fost el, ci el s-a predat, s-a pocăit, a recunoscut nevoia sa, iar Dumnezeu i-a răspuns. Nu este vorba de a ne satisface nevoile, ci este despre a recunoaște: „Nu sunt bine, am nevoie de mai mult, nu sunt bine așa cum sunt pentru schimbarea în trup, am nevoie de mai multă sinceritate. Dumnezeule, iartă-mă pentru faptul că nu am fost sincer și fă-mă mai sincer”. Ce strigare!

Eu nu cred că aceasta este o rugăciune care-L va supăra pe Dumnezeu. Nu este un program, nu este ceva la care lucrăm noi, ci este recunoașterea că este nevoie de mai mult din partea mea, mai multă moarte față de sine, mai mult din El să locuiască în mine, pentru că aceasta este ceea ce vrea El și după care tânjește inima mea. Iartă nesinceritatea mea, Dumnezeule, și fă-mă mai sincer. Dacă profetul a putut să se roage așa, o putem face și noi. Dacă profetul s-a putut smeri și a putut recunoaște că nu ajunsese acolo unde voia Dumnezeu să ajungă, nu cred că va fi greu să spunem și noi același lucru.

„Doamne, iartă nesinceritatea mea și fă-mă mai sincer. Eu nu pot să-mi schimb inima, numai Tu o poți face.”

Prieteni, uneori în viețile noastre vin lucruri negative, boli, necazuri, probleme la biserică, vin probleme și încep să ridice asupriri care devin cărămizi, apoi ziduri în jurul nostru. Atunci nu ne mai închinăm cu aceeași bucurie cu care obișnuiam să ne închinăm, nu mai privim înaintea lucrurilor la care obișnuiam să privim, dar nu ne putem izbăvi singuri din aceasta. Nu vă veți putea elibera singuri din acest fel de robie, dar puteți recunoaște ceea ce se petrece. Puteți spune: „Doamne, ceva blochează canalul între mine și Tine, ceva îmi ia bucuria, ceva îmi ia dragostea dintâi, Doamne, iartă-mă pentru aceasta și fă-mă mai sincer. Doamne, izbăvește-mă din această

prigoană, din această robie în care mă aflu și fă-mă mai sincer pentru că aceasta este ceea ce Ți este plăcut Ție, să ne închinăm în Duh și Adevăr. În harul Tău, Tu mi-ai dat Adevărul, și tot ce pot face eu este să fiu mai sincer și să strig spre Tine ca să mă faci mai sincer.” Doamne, ajută-ne să fim mai sinceri.

Câți dintre voi
doresc să spună: „Doamne, iartă-mă pentru nesinceritatea mea, pentru lipsa de sinceritate, iartă-mă Dumnezeule și fă-mă mai sincer.”

Putem cânta cântarea: „Fă-mă mai mult ca Tine, Isuse”. Să nu o cântăm ca și cântare, ci ca și o rugăciune! Amin!

-Amin-